Ч. 191. Субота 9 вересня (27 серпня) 1905. Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

„Коалиция“ на Угорщині. — Проф. Мартенс о будучій політици Росиї. — Події в Росиї. — По мирі в Япанії.

Угорщина в понятю Мадярів то инший сьвіт а Мадяри самі то зовсім инші люди як другі. Длятого й все мусить бути на Угорщині инакше як де инде. В инших краях о подібних відносинах як на Угорщині треба би сказати, що то „революция“; на Угорщині можна то назвати хиба лиш „коаліция“. Отже на Угорщині настала тепер „коаліция“. Громада людий — і то не зовсім коренно мадярских, бо н. пр. Кошут словацкого роду — вибраних на основі закона уложеного лиш для Мадярів, та й при тім законі ще лиш насильствами, тероризмом і підкупствами, завзяла ся і хоче конче поставити на своїм, щоби зовсім відорвати ся від Австриї а загорнувши всю власть в свої руки, мадярщити всі инші народи на Угорщині. Мадярска коаліция не лиш не каже платити податків і не хоче давати рекрутів, але навіть ставить правительство, установлене королем против єї волї, в стан обжалованя, а тепер хоче навіть на день 15 с. м. скликати народну ґвардию, котра мала би єї боронити. Доси вела ся вся борба мирними способами, а тепер вже мобілізує ся армія. Чи се не революция? Нї, то лиш „коаліция“. На щастє нинї не тоті часи, коли верховодячим Мадярам удавало ся робити революцию. Навіть теперішне угорске правительство не лякає ся вимiреного против него атаку, бо навіть між самими Мадярами єсть ще досить розумних людий, котрі видять, що така робота, до якої взяла ся коаліция, може вийти лиш на велику шкоду для мадярского елементу. „Поставленє правительства в стан обжалованя — каже „Polit. Corr.“ — не лякає нікого, позаяк внесенє в справі обжалованя позістане без успіху, бо висша палата має право вибирати сенат для справи обжалованя, а она того не зробить. Ухвала коаліциї єсть лиш пустою демонстрацією“. — Але дня 15 вересня таки готово прийти до якихсь розрухів, бо того дня хотять социялісти устроїти величезний похід перед парлямент в користь загального права голосованя. В поході має взяти участь яких 100.000 людий, а президент палати Юст як би який другий король, а що найменше перший єго міністер, постановив скликати ґвардию народну.

Проф. Мартенс, котрий укладав мировий договір в Порсмес, але задля нездужаня не міг бути при єго підписаню, висказав в розмові з одним журналістом такий погляд на будучу росийску політику: Договір мировий — казав він — показує неоспоримо, що Росия покинула всю гадку о якійсь сьвітовій політици на великі розміри в краях положених на далекім Всході. Він особисто переконаний о тім, що Росия не буде чіпати ся минувшости, лиш буде збирати всі свої сили до нової великої борби, але не на поли війни, лиш на поли пожиточної роботи і суспільного та політичного поступу.

Може бути, що стане ся, як заповідає Мартенс, бо тепер бодай здає ся, як би в Росиї брали ся дійстно до якоїсь роботи на поли суспільного і політичного поступу. З Петербурга доносять н. пр., що на раді коронній під проводом царя раджено вже над справою установленя одвічального міністерства з президентом міністрів на чолї. В дотичних комісиях виготовлено вже проєкти нових законів о зборах і о праці; сей послідний закон має робити значні пільги. Але також і з приватної сторони роблять ся всілякі приготовленя, щоби таки довести остаточно до якогось поступу. Так орґанізує ся суспільність росийска і веде ся серед неї аґітация, щоби до нової думи державної увійшло як найбільше поступових людий.

Коли повірити вістям з Токіо, то там ви-

В ТЮРМІ.

Карпо Іванович Букойомов.

З росийского — Максима Горкого.

(Конець).

— Бють на селї коні і псів бють — говорить твердо і уперто Букойомов — однако бабам більше дістає ся... Не диво, за бабу гроший платити не треба, житє тяжке, а часом то так для утїхи людий мучать. Оповім тобі, коли раз сидів я у вязници в Котеринославі, були там саме в тім часі робітничі розрухи. Чую, як поліциянт повідає до офіцира: „Папе поручнику, чи ви виділи коли мою руку в роботі: від одного разу болонка в ушах пукає“. — „Ану спробуй“ — каже офіцир. Поліциянт бух робітника! І дійстно — передер єму болонку... оглух хлопище цілковито.

З кута відзиває ся заспаний Шипов:

— Велика менї штука! Треба долонию так ударити, аби як найбільше воздуха до уха увігнати, воздух розірве болонку.

Засьміяв ся. Букойомов також усміхає ся.

— Не бачив я милосердия на сьвіті і сам єго не знаю... де я мав єго научити ся? Ішов я колись з партиєю арештантів, були там політичні, між ними один жидик, Берко було єму на імя. Дрібний такий, кучерявий, веселі очи... веселий був хлопець... Бувало, всі ледве ноги волочать, горячо, порох, а він — немов би нічого, співає собі, жартує, вічливий для кождого... суть вже такі... хоч з него шкіру дери... він все веселий, а там, глядячи на него, чоловік також усьміхне ся, лекше відітхне... Любили ми єго всі в партиї... лише начальник не терпів єго, вже там не знаю за що — так на него завзяв ся, як то часом баба на хлопа — налає бувало цілком без причини. Инакше не говорив до него, як „ти парху!“ Знущав ся як міг, аж вкінци вивів Берка з терпцю. Обурив ся, повідає: „худоба“, а тамтой як єго почастує шаблею... так хлопцеви кров з горла хлинула... і зглядив єго зі сьвіта... цілком без вини.

— А що? жаль? — питає тихо Кулявий.

— Що?

— Жаль тобі, кажу, тамтого жидика? — повтаряє Кулявий.

— Ти менї о тім не говори! — терпко відповідає Букойомов. — Звідки у мене жаль возьме ся, коли ціле житє в моїх очах людий бито; знаю я, що чоловік менше вартий як худобина. Га.... коби я лиш оповів, кілько разів і як мене бито.... і то вистало би! Брехня, кажу, твоє — милосердиє. Я майже двайцять літ старший від тебе, богато сьвіта звидів, богато бачив і чув, повтаряю — брехня!

Старець каже „брехня“ так твердим голосом, як коли би пястуком ударив по голові Кулявого.

— Тяжке то житє! — чути шепіт калїки.

— Га? — нетерпеливо питає старець.

— Кажу: жити тяжко....

— А, говори ясно! — строго дораджує єму Букойомов.

Махин прижмурюючи очи, немов би собі що пригадував, оповідає:

— Хлопцем будучи продавав я огірки.. взяли мене на поліцию.. як били!... Христе Боже....

Букойомов з гори глядить на Кулявого поглядом побідителя і каже:

— Я чоловік — поважний; не мало сьвіта бачив я, знаю всьо... а як ти менї станеш говорити о милосердию, аж мене щось дійме.... Я мав би помиляти ся? Пересліпити що доброго?... Брешеш ти, калїко, дармо мене мучиш... люди не знають, що то милосердиє, по що мав би я їх жалувати? Кілько добра бачив я від них?... крім може тих колачів і обарінків — еге, колачем мене не возьмеш!... а ти менї дай, що маєш найдорожшого, не хочеш? Га, отже не бреши! А з другої сторони, що то — люди, коли їх можна мучити, як склепових щурів... а они уміють лише утїкати, крити ся по норах.

До розмови знов вмішує ся Шипов, сьміє ся хрипко, — крізь єго сьміх чути відірвані слова:

— У нас в різници бувало... як зловлять щура, так єго нафтою облиють... запалять... аж тріщить... щур кидає ся....

Махин сьміє ся весело, Кулявий поволи водить очима по присутних.

— А однако... сказано: Всякоє диханіє да хвалить Господа!

Старець глядить на него неохотно.

— Мало що сказано.... Не вір словам, гляди на діла.

Сонїшний промінь пересуває ся поволи

бухла таки справдешна революция, а викликало єї то невдоволенє, яке настало внаслїдок вістий о мировім договорі в Порсмес. З Токіо доносять, що цїлий японьский нарід єсть невдоволений з висліду конференций мирових. До того причинив ся ще й неурожай сего року, а відтак і відносини фінансові, котрі заповідають велику застою в японьскій торговли. Що діє ся на провінциї годі знати, але з Токіо доносять про грізні розрухи. Розлючена товпа напала оногди насамперед на бюра урядові ґазети „Кокумін" і знищила їх, а відтак кинулась на урядовий будинок міністра справ внутрішних, розброїла стоячу там полїцию і спалила будинок. Товпа відгрожувала ся, що спалить ще й инші будинки державні. Через цїлий вечер тревали грізні демонстрациї товпи близько урядового помешканя пана президента міністрів Кацури. Поліциї удало ся недопустити до зробленя шкоди в сїм будинку і в сусідних. Розрухи тревали через цїлу ніч. О скілько доси звістно, при атаку на міністра справ внутрішних згинула одна особа а 14 покалічено. Один з демонстрантів дав ся почути, що будинок спалено длятого, щоби звернути увагу мікада, що нарід невдоволений з условий мира і хоче, щоби цїсар не ратифікував договір мировий.

Новинки.

Львів, дня 9 вересня 1905.

— **Іменованя.** С. В. Цїсар надав платному доцентови львівскої політехніки, Ант. Попелеви титул надзвичайного професора. — П. Міністер скарбу іменував заступника директора фабрики тютюну в Ягольници, Вол. Левицкого, директором уряду закупна тютюну в Борщеві.

— **Преосьв. епископ перемиский** Константин Чехович виїхав на канонїчну візитацию городжаньского деканата.

— **Закінченє маневрів.** Вчера в полудне закінчили ся в охрестности Зборова маневри 11 корпуса армії. В послїдній добі стация зборівска виправила 16 поїздів зелїзничих з войском. Для нагляду над зелїзничим рухом перебуває в Зборові радник Двора і директор зелїзниць п. Вержбицкий з урядниками львівскої дирекциї зелїзниць.

— **Конкурс** для принятя до заведеня півців церковних. В цїли принятя питомців до заведеня півців фондациї бл. п. Еп-па Снїгурского в Перемишли на рік шк. 1905/6 визначає ся речинець на день 2 жовтня 1905 р. Услівя принятя слїдуючі: 1) Укінчений 17 рік житя; 2) непорочність обичаїв; 3) укінчена четверта а по крайній мірі третя кляса шкіл народних з добрим успіхом; 4) добрий чистий голос. Убігателї мають свої подапя неостемпльовані, заосмотрені в потрібні сьвідоцтва, через дотичний уряд парохіяльний Конзисториї предложити найдальше до 25 вересня с. р. а самі лично дня 2 жовтня явитись в школї дяківского Інститута в Перемишли. Хто з кандидатів висше наведених условий не доповнить, того подане не буде увзглядненє. Замість формального сьвідоцтва хрещеня може дотичний Уряд сопроводжаючи поданє убігателя, подати рік, місяць і день уродженя просителя а також імя і стан вітця.

— **Міске похоронне заведенє у Львові.** На оногдашнім засїданю львівский маґістрат радив над офертою звістного властителя похоронного заведеня, Курковского, котрий предложив громадї продаж свого підприємство разом з реальностию при ул. Кохановского за 300.000 К. Маґістрат, признаючи потребу безпроволочного уведеня в житє міского похоронного заведеня, заявив ся против набутя підприємстве Курковского на поставлених ним умовах. Зате рішив маґістрат предложити міскій радї проект уладженя похоронного заведеня на взорець міста Дрездна. Провідною думкою в тім проектї буде усунути зверхний блеск, а завести похорон у виді поважнім, скромнім, приміненім до бажань людий так богатих, як убогих.

— **Богатий жебрак.** В Кракові арештовано передвчера за жебранину 75-лїтного Герша Мошковича. При тім жебраку найдено готівкою в банкнотах 2100 К, 2 К 36 сот. дрібною монетою, книжку каси щадничої на 106 К і банкові квіти депозитові на квоту 1100 К. Мошкович має дім в Подґуржи вартости 30.000 К і склеп корінний. Був він вже караний 8 разів за жебранину.

— **Огнї.** Як нам пишуть з Борщева, погоріли сими днями в селї Більчи 3 селяньскі загороди в наслїдок неосторожности з огнем. Шкода лиш в части обезпечена виносить около 6000 К.

— **Намірене самоубийство.** В готели Европейским в Станиславові хотів оногди відобрати собі житє вистрілом з револьвера в груди 18-лїтний Нафтула Берґнер, ученик VI-ої кл. ґімназияльної, син торговельного аґента. Причиною самоубийчого замаху мав бути некористний вислїд іспиту.

— **Краєва продукция сїрничок.** В р. 1904 консумция запалок в Галичинї виносила 250 ваґонів вартости 600.000 К. З того доставили краєві фабрики (в Болехові, Сколе, Стрию і Живецї) більше як половину, бо 133 ваґонів вартости 320.000 К.

— **Поворот дезертирів.** З Бродів доносять що російскі дезертири, які перебували там за цїлий час російско-японьскої війни (часом було їх до 1000), покидають Галичину і вертають до Росиї. Деякі з них в Бродах поженили ся і мають дїти.

† **Померли:** Михайло Кочиркевич, емеритований директор шкіл, дня 6 вересня, в 75-ім роцї житя, в Перемишли; — о. Іван Голинатий, парох в Пробіжний, гусятиньского деканата, дня 5 с. м. в 56-ім роцї житя.

— **Катастрофа на зелїзничім двірци у Львові.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Дня 7 с. м. коло години 3-тої мінут 35 рано зіткнув ся поїзд товаровий ч. 1761 виїжджаючий зі Львова до Стрия з поїздом товаровим прибувшим зі Станиславова до Львова на двірци товаровім у Львові, причим машини менше а пять возів товарових міцно зістали ушкоджені. — З персоналу зелїзничого не зістав

ід горі — чим раз червонїйший. Букойомов сидить на кінци лавки, голову повісив.

— Часом то так менї тяжко буває, що ось, вийшов би я на улицю, станув на самій серединї крикнув: я убийник, так! а ви — ви всї худоба! А то гірше ще... може тому я убийник ваш, бо ви менї позволили... так! Бо нічого мудрійшого не могли ви на мене видумати, крім тих зелїзок!

Голосно потрясає кайданами.

— І хто тобі увірить? — тихо питає Кулявий і сам собі відповідає:

— Ніхто тобі не увірить.

— Плюю я на них, кепкую собі — сумно говорить Букойомов. — Га, нехай будуть кайдани, не знати кому они більше тяжать, менї, чи їм.... нічого не знати.

На хвилю в келїї настає мовчанка.

Сонішний промінь розпливає ся і гасне. Махин встав, розглядає ся безрадно, переступаючи з ноги на ногу.

— Шишов, брате, заграймо, або що?

Шишов сопить тяжко:

— Спробуймо... вже я тобі дам перцю.

Карпо Іванович Букойомов упер зір в підлогу, стягнув брови, поволи перебирає ногами, кайдани брязчать тихо, немов би до втору чути голос єго придавлений і сумний:

— Подібний ти Махин до щеняти.... Колись по змінї назвиша жив я в Сибіри і мав песика.... рижий був з білими пятнами.... а який веселий! Бувало, скаче коло мене.... бігає коло ніг.... кроку зробити не дасть! Спав все зі мною.... забересь на мою постіль і спить.... ті самі блохи нас кусали... часом копну єго — заскавулить і знов до мене лїзе, зубами за покривало торгає.... не було ради.... коли рано пробуджу ся, глядить на мене, зуби вишкірює і хтостом махає...

Букойомов замовк, усьміхає ся, очий не відводячи від підлоги. Калїка перестав шити, глядить на него, немов би ждав.

— Що дальше?

— Як то?

— А но песик?

— Здох, хтось єму хребет переломив.

— І не жаль тобі? — питає тихо Кулявий, а єго уста складають ся до усьміху.

Старець поволи обертає до него лице і говорить з погордою:

— Іди до чорта... також мудрагель, хотів би їх рукою зловити.

Кулявий глядить єму просто в очи, на єго устах все витає усьмішка.

— Коли тобі не жаль, то чого памятаєш? Людий, що їх убивав, не тямиш, а песика не можеш забути. Ти сам брешеш, як бачу, обріхуєш себе, ось що!

— Худоба! — спокійно відповідає старий каторжник. — Він був до мене привязаний, пестив ся зі мною.

Букойомов простягнув ся на лавцї, руку підложив під голову.

Шишов і Махин мовчки посували варцаби.

Крізь вікно видко смугу неба в рожевих і золотих блесках заходу, високо лїтає стадо голубів. Землї не видко з вікна.

В келїї тишина.

Кулявий перестав шити, розложив сорочку, голову на бік перехилив, з вдоволенем приглядає ся латам і співає.

Карпо Іванович Букойомов зітхає тяжко, сплюнув і говорить поволи:

— Однако нудно з вами, малпи зелені!

Загадочна історія.

Оповіданє з угорского — Коломана Міксата.

В нашім селї жила колись богата, але нещаслива пані, вдова Пап Салдобоші. Лиш рідко коли виходила з дому, котрого двері були заєдно замкнені, а вікна заслонені.

Коли мене мали віддати до латиньских шкіл в Ріма Сомбат, водила мене моя мати по шляхотских родинах в селї, щоби я попращав ся, а між иншими і до неї. Я ще добре пригадую собі єї. Сиділа в великім фотели, оббитім шкірою, мала на носї окуляри, на шиї малу хустину і заєдно покашлювала.

— Я також маю сина — сказала до мене і погладила мене легко по голові — але він більший як ти.

А як ми відходили, всунула менї в руку сокорівця. Я єї вже більше нїколи не бачив, бо смерть увільнила єї від того сумного житя, о котрім хочу тут оповісти.

* * *

Француска Салдобоші віддала ся молодо за часів французкої революциї. Як старі люди оповідали, була Француска неаби якою красавицею. Єї жовте, поморщене лице було колись біле і гладке як мармор, очи живі і палкі, а цїла стать струнка і гнучка.

Єї родичі були бідні і казали люди, що Йосиф Салдобоші оженив ся з нею лише задля єї краси, бо він своїм походженем і маєтком був одним з найзнатнїйших в Моґорі.

Але на добрий розсудок то не було то таке велике щастє, бо Салдобоші був чудний чоловік, в нїм було щось потайного, страшного. Єго лице було гарне, а однако відпихаюче. Вже дитиною мав зморщки над бровами, а єго мамка знала о нїм оповідати не одну дивну історию. Крім того був він цїлком инший, як другі люди.

Не міг нїкому поглянути в очи, нікого не любив, але за те й єго не любив нїхто. Навіть пси оминали єго, як ішов улицею. Ні з одним чоловіком не входив в нїякі зносини, хоч часто виходив з дому, а нїхто не знав, що він робив.

Аж дивно було, що він привязав ся до Францишки.

В день єго весіля лискало безнастанно і грім ударив в стодолу, що стояла напротив церкви. Полумінь пожару кидала свою страшну ясність на престол, перед котрим стояла молода пара, а гарна відданиця лиш з трудом вимовила своє „так".

Салдобоші відвіз жінку хорошою четверкою до єї нового житла і они жили з собою досить щасливо, бодай не жалувало ся нї одно нї друге. Помимо того не було в цїлім селї сумнїйшого дому як їх, навіть птахи уникали

ніхто ушкоджений. Внаслідок того випадку дізнали поїзди особові ч. 317, 322 і 314 півгодинного опізненя. Пригода лучила ся внаслідок переїханя сиґналу стацийного, уставленого на збороненпй в'їзд для поїзду ч. 382.

— **Будова шкіл.** Краєва рада шкільна ухвалила будову будинку з 16 науковими салями на поміщенє мужескої і женьскої школи в Долині; дальше будову будинку з 4 науковими салями на поміщенє школи для передмістя Одениця в Долині; будову двох будинків на поміщенє 1-клясових шкіл на передмістях Брочків і Облиска в Долині при помочи запомоги з краєвого шкільного фонду.

— **Холєра.** Берлинський Reichsanzeiger доносить, що в Прусах пошесть холєри збільшає ся. В остатних двох днях занедужало 13 осіб, а 2 померло. Загалом доси було в Прусах 90 случаїв холєри, з того 26 смертних. До борби з сею пошестию змобілізовано цілі кадри війскових і цивільних лікарів. — Австрийске правительство зарядило, аби на всіх стациях на Вислі, де дарабники прибивають до берега, утворено санітарні комори, де би всїх приїзджаючих і їх річи піддавано строгій ревізиї. — Маневри перемиского корпуса, котрі відбували ся в околицях Лежайска, перервано у вівторок, а цілий ґарнізон повернув до Перемишля.

Телеграми.

Будапешт 8 вересня. Правительство позволило на похід робітників дня 15 с. м. перед будинком палати послів, щоби вручити президентови палати просьбу в справі загального права голосованя, але на случай демонстраций або розрухів загрозило розігнанєм.

Токіо 8 вересня. (Бюро Райтера). На основі цісарского розпорядження заведено в Токіо военний стан. Розрухи повторили ся.

Баку 8 вересня. В ночи на середу прийшло знов в многих сторонах міста до бійки на улицях. Підпалено кілька будинків. На полях нафтових ширить ся огонь. В місті дає ся відчувати великий брак поживи. Положенє дуже грізне.

Баку 8 вересня. Жерела нафтові в місцевостях Балахани, Садучі і Романи зовсїм вигоріли. Инші ще горять. Доси згоріло загалом 40 жерел нафти фірми Нобель.

Баку 8 вересня. Підчас коли в місті не прийшло нині до значнїйшої бійки, настала в копальнях в Балаханах, де стягнено значну силу войска з артилєриєю, формальна битва. Великі громади робітників, що зібрали ся були в шпитали, войско розігнало баґнетами або огнем карабіновим. Инші громади, що заатакували були табор войсковий, войско в силї більше як 1000 мужа по части убило, по части зранило або розігнало.

Тифліс, 8 вереня. Місто переповнене втікачами з Баку, котрі втекли звідтам, лишаючи без охорони все своє майно.

Токіо, 8 вересня. Вчера вечером аж до 10 год. були ще розрухи. Товпа знищила 11 подальших постерунків поліциі. Рух трамваєвий здержано. Від вчера полудня арештовано 200 людий, але часть з них вже випущено.

єго і ні один воробець не сїдав на столітні осики, що кидали тїнь на траву. Лише сови та пугачі пересиджували носию на даху.

На подвірю стояв красний голубник, молода пані любила ті ніжні зьвірята і привезла з собою два білі голуби. Але їх молоді були вже чорні як гуси та качки на подвірю і той чорний дім з чорними зьврятами був такий страшний, немов би який проклін спочивав на кождім єго камени і на кождім овочи.

Не минув рік, як до дому прилетіла одна птиця: бузько. Він приніс малого хлопчика, що дістав при хресті імя Николая. Але вітця не було вже того дня дома, бо до краю прилетіла і друга птиця: француский орел. Єго крила були такі великі як хмари і всюди, куди він перелетів, падав кровавий дощ.

Однако ми єго не наполохали ся, бо надто часто були ми в тім щасливім положеню, що наша доля не могла вже змінити ся на гірше і тому приглядались спокійно, як справа поступає.

Коли прийшов приказ виступати в похід, всїдало угорске ополченє дуже нерадо на коні. Особливо невдоволені були шляхтичі з Могори, бо на цілім сьвіті не було лінивійшого і чванливійшого народу як они. З двайцятьох двох, котрі мали прилучити ся до відділу ґрафа Брунсвик, вертав скоро один по другім під найріжнїйшими покривками. Лише девятьох пішло справді на війну.

Але й з тих вернув Пеллї Варнава назад і одної гарної неділї в'їхав до села на своїй старій шкапі, одітий в замараний старий дольман. Гордого героя не було кругло місяць дома, але помимо того умів він оповідати богато о своїх славних геройских подвигах. В тім часї мали звести ся страшні борби, море крови пролито. Вправдї історики нічого о тім не згадували, але они-ж не могли того так докладно знати як Варнава Пеллї, бо їх там не було.

Але найстрашнійшу вість приніс він о Йосифі Салдобоші. Він вступив за шпигуна в службу цїсаря Наполеона. То, правду сказавши, відповідало єго вдачі, але мимо того була то нечувана річ, щоби шляхтич міг так понизитись.

Навіть земля не приймає крови зрадника і викидає єго кости.

Однако то може була неправда! Але по місяци вернув Імре Керепаль, окритий ранами і той потвердив вість привезену Паллїм, хоч після єго гадки Салдобоші не був шпигуном Наполеона лише цїсаря Франца І. Так був він навіть яко шпигун загадочний.

Вскорі потім зробив віденьский мир конець війнї. Могорска шляхта вернула назад, не хибувало ні одного, крім Салдобошія. Що з ним стало ся і де він був, не знав ніхто. Але говорено всїляко. Одні казали, що він став великим паном при дворі короля, другі знов, що Наполеон взяв єго з собою. Ходила також поголоска, що він із встиду не хоче вертати, а укриває ся в Польщи.

— Він вже більше не верне — говорив Пеллї — він навіть не важивсь би.

— Заложім ся, що таки верне — відповів згірдно Керепаль і заложились.

Всюди перечено ся, по чий стороні буде правда, а о тім ніхто й не погадав, що остачно ні один з них не програє закладу.

В рік по тїй пригоді котив ся одної студеної зимової ночи білий віз по пісковій дорозї до Могори. На переді сиділо двох людий; один поводив кіньми, другий був одітий в пестрий мундур гайдука. Зграя псів проводила віз страшним витєм і брехотом.

— Агій, пощезали-б- — крикнув візник і став псів розганяти батогом. — Ось погань!

— Дайте їм спокій; може пси мають більше розуму як ми, я все чув, що они уміють найлїпше пізнати чоловіка.

Поволи в'їхав віз до Могори. В однім з перших малих домиків видко було ще сьвітло і гайдук зіскочив з воза та застукав.

Де дім Йосифа Салдобошія?

(Конець буде).

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1905.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Перем.
	6·10	„ Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7 29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	8·50	„ Кракова, Відня, Хирова (ч. Перем.)
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11·45	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
	11·55	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч Пер.)
1 40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора. Сянока, Стрілок
2 15		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.
	3·45	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·32	„ Яворова
	5·00	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5·15	„ Підволочиск, Гусятина, Заліщик (на Підз.
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова
	5 45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
		в ночи
	9·10	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·50	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	9 00	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	9·23	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·10	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	11 15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
	2 55	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	4·10	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	4·15	„ Кракова, Відня, Сянока
	4·20	„ Самбора, Хирова, Сянока
	5·50	„ Коломиї, Жидачева, Керешм..
	5·58	„ Яворова
		в ночи
	6 25	До Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·30	„ Рави рускої
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·55	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·05	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·10	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·00		„ Підволочиск, Заліщик, Гусятина
2·40		„ Іцкан. Потутор, Скали
2·50		„ Кракова, Відня, Хирова
2 51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Час середно-европейский єсть пізнїйший о 36 мінут від часу львівского. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цїлий день в містовім бюрі ц. к. зелїзниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).